

Maradni, vagy elmenni

Az élet döntések sorozata. Ez egy sablonos mondat, de néha a leggyakoribb klisék fejezik ki az igazságot. Minden lépés kihat a sorsunkra, tőlünk függ, hogy pozitív vagy negatív irányba. Van, amit többször átgondolunk, és jónak találunk; de van az árnyoldal, amikor nem nézzük a hatását, csak cselekszünk, mert nincs más opció. Vagy meglépjük, és sodródunk az árral, vagy beletörődünk abba, hogy ettől a helyzettől már nem lehet jobb, csak rosszabb. Vagy még annál is lejjebb. Legnehezebb az, amikor rajtunk múlik a többi ember jövője is. Ott a család, a gyerekek, a különböző számlák. Sokunk már nem is álmodik arról, hogy világot lásson, vagy megvegyen olyan tárgyakat, amelyekre vágyik. Nincs rá keret. Legtöbbször csak napról napra élünk. Élünk? Inkább csak úgy teszünk, mintha. Muszáj áldozatokat hozni, megnézni, milyen az a bizonyos külföld. Hiába csak egy főnév, számunkra már többet jelent. A szeretteinktől való elválást, de a jobb anyagi helyzetet is. Megéri mindezt?

A folyosón álltam, a lámpa még pompásan bevilágította az egész teret. Ő ott állt már az ajtóban, indulásra készen. Teli bőrönddel, az otthon csöppnyi emlékeivel. Nem látott más kiutat, belevágott a legnehezebbe. Hátrahagyott mindent és mindenkit, elindult egy olyan úton, amiről még nem tudta pontosan, hova vezet. Csak a cél volt biztos: a jobb életszínvonal megteremtése. Fájt elengednem őt, de elhittem magammal azt, hogy menni fog. Mindent túl lehet élni. Valahogy átvészelnék. Egyszer csak kilépett az ajtón, beszállt a járműbe, és elment. Megfagyott körülöttem a levegő. Hirtelen nem tudtam, mi történik. Miért pont velem történik? Én ezt nem akarom. Továbbra is egyhelyben álltam. Mintha egy kötél szorítaná a nyakamat. Nem éreztem a talajt, alig kaptam már levegőt. Elsötétedett. Nem csak a lámpa fénye aludt ki, hanem én is belülről. Sírtam, zokogtam. Térdre rogytam. Alig múlt el egy kevés idő, és én már szenvedek. Nem csak a ruháit vitte magával, hanem a lelkem egy darabját is. Nagyon vártam, hogy visszakaphassam.

Kegyetlen volt a kezdet, de később kezdtem megengedni. Mint Németh László regényeinek hősnői, az idő múlásával nem lesz könnyebb a lelkük terhe. Hiába telt már el egy hónap, még mindig cudar volt. Minden este beszélünk az interneten keresztül, de az nem az igazi. A virtuális dolgok sosem lesznek igazán fizikaiak, csak egy látszatvilág. Azt hittem, neki könnyebb lesz, de tévedtem. Ő, de még mekkorát! Napról napra láttam az arcán, hogy hiányzik a hazája, a családja. A honvágy kegyetlen erő, falánk, s mind többet és többet emészt fel a lelkünkéből. Egy idegen országban próbált élni. Ott, ahol sosem tudnak rá nem úgy nézni, mint egy jött-ment munkásra. Reggel korán kelt és egész estig csak teremtett. Nem apróbb dolgot, mint a pénzt. Minden centben benne volt az erejének egy kis darabja. Egyre többet fektetett bele. Ha már elment, mindent megtett. Soha annyit nem keresett egész addigi életében egy hónap alatt, mint ott, azon a bizonyos külföldön. Ennek megvolt az ára. Semmi szórakozás, barátok. Csak a munka és az esti pihenés. Itthon sem volt jobb, azt hittem, majd helyt tudok állni, de arcon csapott a való világ. Nehezen vészeltük át, de ismertük a célt. Nem álomnyaralás, luxus élet, hanem a ház felújítása, a jövő megalapozása. Ennek „csupán” „fényév távolság” volt az ára.

Ismét álltam azon a bizonyos folyosón. Még mindig sötét volt, de mintha néha-néha láttam volna egy kis fényt. Aztán egyre jobban erősödött. Éreztem, hogy kezdek teljessé válni. A kötél elszakadt. Hazajött. Soha nem éreztem még ekkora boldogságot és teljességet. Megerősödött az egymáshoz való viszonyunk. Nem csak nekem hiányzott, hanem

mindenkinek. A szeretteink csillogó szeme láttán, mi is csak egyre jobban ragyogtunk. Ekkor éreztük át, hogy mennyire fontosak vagyunk egymásnak. Nem akartam, hogy ezek a pillanatok elmúljanak, de tudtam, hogy el fognak illanni. Jobb lenne itthon, együtt. Azonban mégsem találtuk a megoldást, de kutatjuk. Mert nem élet az élet a fontos embereink nélkül.

Lehetsz számtalan helyen a világon, de sok éves könnyeid a szülőfölded öntözték. Itt fedezted fel a boldogságot, a családod adta kincseket. Minden egyes helyszínen ott maradt lelked egy kis darabja, és eszedbe jut majd, hogy itthon vagy csak igazán gazdag. Vörösmarty Mihály Szózatának sorai rendületlenül hirdetik:

„A nagyvilágon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned, halnod kell.”

Lengyel Sándor, Ivan Sarić Műszaki Iskola, Szabadka 4ITM